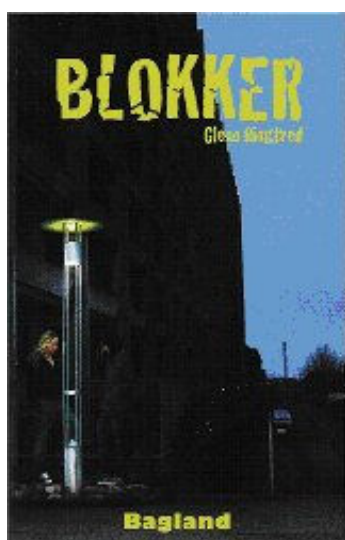

Inspirator

Nr. 02

Foreningsblad for Forfatterhaab.dk

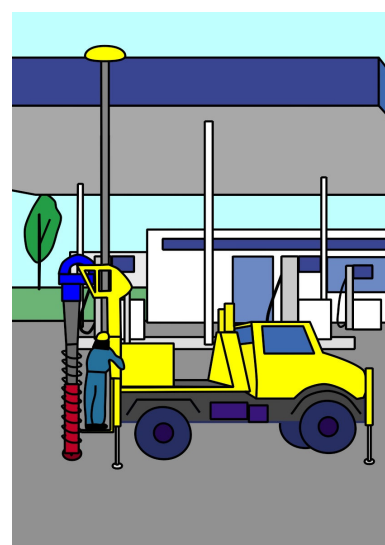

Anmeldelse af bogen Blokker
- og interview med forfatteren
Glenn Ringtved

Årets tekst: "Jeg er så tørstig"
- og interview med forfatterhåbet
Nikolaj Højberg

Grupper og skriveøvelser
Når dagen går op i hat og briller

Praktiske oplysninger

Redaktionen

Kenneth Jørgensen
Nikolaj Højberg
Klaus Hougaard
Kirstine Nielsen

Kontaktmail: inspirator@forfatterhaab.dk

Er du interesseret i at annoncere i Inspirator?
Så kontakt kassereren.

Bladet er sat med Times New Roman 12/10 pt.
og Arial 16/13 pt.

Layout lavet af Klaus Hougaard

Inspirator-logoet er designet af Klaus Hougaard

Forsiden er lavet af Klaus Hougaard.

Korrekturlæsere:
Kenneth Jørgensen og Nikolaj Højberg

Abonnement på Inspirator

Alle der er medlem af Forfatterhaab.dk modtager gratis bladet. Derudover sendes der et frieksemplar til alle der har bidraget med indhold i det pågældende nummer (interview, annoncer m.m.) Alle andre kan købe bladet for kr. 40,- inklusiv forsendelse.

Tidligere numre af Inspirator

Så længe lager haves, kan man købe Inspirator nr. 1 for kun kr. 30,- inklusiv forsendelse.

Deadline

- for næste nummer er den 1. maj 2008

Bestyrelsen

Formand: Kenneth Jørgensen
Mail: formand@forfatterhaab.dk

Næstformand: Nikolaj Højberg
Mail: naestformand@forfatterhaab.dk

Kasserer: Klaus Hougaard
Mail: kasserer@forfatterhaab.dk

Sekretær: Kirstine Nielsen
Mail: sekretaer@forfatterhaab.dk

Kontaktmail: bestyrelse@forfatterhaab.dk

Kontaktadresse

Forfatterhaab.dk
v/ Kenneth Jørgensen
Bag Hjelm 32
6200 Aabenraa
Tlf: 22211666

Flytning?

Husk at angive din nye adresse i din profil på hjemmesiden, så vi altid har din korrekte adresse. Du kan evt. også sende en email til kassereren.

Kontingent samt ind- og udmeldelse - styres af kassereren:

Forfatterhaab.dk
v/ Klaus Hougaard
Kildensmindevej 18 – 1. th.
5610 Assens
Tlf: 22457681

Indholdsfortegnelse

Formandens brede pensel	4
Grupper og skriveøvelser	5
Interview med forfatteren Glenn Ringtved	8
Anmeldelse af "Blokker"	9
Bestyrelsens skarpe pen	10
Når dagen går op i hat og briller	11
Medlemsportræt: Nikolaj Højberg	12
Årets tekst 2007: "Jeg er så tørstig"	14
Novellemagasinet "Forfattermorgana"	18

Formandens brede pensel

Velkommen til andet nummer af inspirator. I dette nummer har vi en anmeldelse af bogen Blokker, samt et interview med forfatteren, Glenn Ringtved. Så har vi kåringen af årets tekst, en som I, medlemmerne suverænt har valgt. Vinderen blev Nikolaj Højberg med teksten ”Jeg er så tørstig” og i den forbindelse har vi interviewet ham. Tekst såvel som interview kan læses her. Et stort tillykke herfra. Klaus Hougaard har skrevet en artikel om skrive- og gruppe øvelser og sidst men ikke mindst, har vi et indlæg ved navn ”Når dagen går op i hat og briller.” En fortælling der handler om det at være forfatter og hvilken selvdisciplin det kræver. Mere vil jeg ikke sige, da ovenstående bør læses uden for megen afsløring. Med lidt held, får I blod på tanden og skriver et indlæg, enten i forlængelse af det I har læst, eller en splinterny ide kommer til overfladen som I gerne vil dele med os andre.

I første nummer af bladet opfordrede jeg alle til at sende indlæg og bidrag ind. Vi har kun modtaget meget lidt, hvilket er en skam, da vi gerne ser at dette blad er reflekteret af jeres dagsorden, tanker og tekster. Hvor indholdet er jeres, frem for bestyrelsens, men for at det hele ikke skal blive til klagesang har jeg dog også ros. Der er kommet flere tekster til hjemmesiden og kritikken til dem er forøget gevaldigt. Rigtig godt, fortsæt med det, for det er den eneste måde vi alle bliver bedre på, nemlig ved at få feedback, fra en vinkel som er både objektiv og som har kendskab til skriveriets mange dunkle kroge.

I den nærmeste fremtid (starten af næste år) er der igen generalforsamling og vi leger med tanken om at gøre det til mere end blot generalforsamling. Hvis I har ideer, smid os endelig en mail. Alle bud er velkomne.

Inden jeg slutter af vil jeg gerne komme med en observation som jeg har gjort mig. Den har lidt at gøre med den berømte tanke, hvad nu? Den kommer i mange afskygninger, men er uden tvivl en tanke man gør sig på visse tidspunkter under sin skrivning. Den er en inspirationskilde, men kan også være blokaden der stopper alt fremskridt. Fat mod. Læg fingrene på tastaturet og skriv det første der falder dig ind, med tanke på historiens indhold naturligvis. Når du så igen på et senere tidspunkt tager den færdige tekst frem og læser den igennem, vil denne tanke, som har ført historien videre, vise sig at være alt eller intet, men da du sad fast, var det vigtigt at du fortsatte og muligheden for at det du skrev, rent faktisk virker, er ret stor.

Til slut vil jeg blot, endnu engang byde velkommen til anden udgave af Inspirator.

Kenneth Jørgensen, Formand.

Grupper og skriveøvelser

Af Klaus Hougaard

Med denne artikel vil jeg gerne inspirere jer til, at danne lokale grupper. Da 9 ud af 10 i foreningen er forfattere, har jeg valgt hovedsageligt at koncentrere mig om skrivegrupper og skriveøvelser. Illustratorerne kan bestemt også få noget ud af at læse denne artikel. Sidst i artiklen vil jeg komme med specielle anvisninger for tegnegrupper og fællesgrupper med både forfattere og illustratorer.

Forfatterfaget er en ret ensom beskæftigelse. Man sidder som regel mutters alene ved sin computer og skriver på sit eget private projekt. Selvom det siges, at man er sin egen hårdeste kritiker, så er det nok ikke en selv, der er bedst til at bedømme sine egne tekster. I mangel af bedre kan man altid bede sin familie eller venner komme med kritik. Men de kan også have en tendens til måske at være for flinke.

På en hjemmeside som forfatterhaab.dk har man muligheden for at uploade sine tekster og få dem bedømt af andre forfatterhåb. Men denne virtuelle metode har også sine begrænsninger i forhold til en fysisk skrivegruppe. Den vigtigste fordel ved en skrivegruppe, udover den konstruktive kritik af hinandens tekster, er muligheden for at forbedre sin skrivning gennem fælles skriveøvelser.

Der er skrevet mange bøger ud fra simple skriveøvelser. Hvis du selv har lavet skriveøvelser, har du med garanti også oplevet, at du har skrevet videre på en sådan øvelse eller at den har givet dig inspiration til en historie, du bare må skrive. I denne artikel vil jeg også komme med anvisninger på, hvordan man kan lave sine egne øvelser til en skrivegruppe. Man kan dog også sagtens lave skriveøvelser alene. Det er dog sjovere og giver flere muligheder, når de laves i en gruppe.

Derfor har vi gjort det nemt for foreningens medlemmer, at tilmelde sig grupper i sit lokalområde eller oprette sine egne. Har du ikke allerede tilmeldt dig en gruppe eller oprettet din egen, vil jeg gerne opfordre dig til at gøre dette.

Der findes ingen faste regler for, hvad en gruppe skal lave eller, hvor ofte den skal mødes. Men mindre end en gang om måneden er nok

ikke særligt praktisk. Til gengæld bør man nok ikke mødes oftere end en gang om ugen.

Selvom en skrivegruppes formål evt. er at bedømme hinandens manuskripter, så bør man som udgangspunkt ikke forlange, at alle hver gang skal medbringe "nye" tekster. Et sådant krav ville lægge et uhensigtsmæssigt pres på den enkelte. På den anden side kan en "deadline" også være en hjælp til at få skrevet noget, så dagen ikke bare går op i hat og briller (læs artiklen "Når dagen går op i hat og briller"). Jeg

vil dog opfordre til, at man gør

.. det nok ikke en selv, der er bedst til at bedømme sine egne tekster

det frivilligt, om man vil medbringe tekster til bedømmelse i gruppen. Man kan så risikere, især hvis gruppen

mødes ofte og består af få medlemmer, at der ikke medbringes en eneste tekst til møderne. Det er derfor altid en god idé at have skriveøvelser at arbejde med.

Man kan generelt opdele skriveøvelser i tre typer: færdighedsøvelser, inspirationsøvelser og manuskriptøvelser.

Færdighedsøvelserne er nok det de fleste forbinder med en "ægte" skriveøvelse, da denne type bruges til at forbedre ens skrivefærdigheder.

Først må du/gruppen finde ud af, hvilket område af skrivekunsten I ønsker at forbedre jeres færdigheder i. Måske har I opdaget, at de fleste i gruppen mangler erfaring i at skrive gode dialoger eller miljøbeskrivelser.

Når du/I har fundet et område at træne, så er tiden inde til at designe øvelsen. I forbindelse med dialogøvelser skal man som minimum bruge to personer, til at føre en samtale. Lad alle gruppens medlemmer nedskrive tre jobtitler på hver sin lille papirlap. Læg dem derefter i en skål eller lignende. Hver deltager skal så trække to personer fra skålen til sin dialogøvelse. Det kunne f.eks. være sygeplejerske og taxachauffør. Øvelsen kan udvides, ved at man har en anden bunke papirlapper med samtaleemner som f.eks. kunst, politik eller indbyrdes flirten.

Hvor lang tid der skal bruges på øvelsen, afhænger naturligvis af opgaven. En øvelse af denne type bør ikke vare længere end 10-15 minutter, ellers kan der være risiko for, at man bruger for lang tid på at tænke på øvelsen, i stedet for bare at skrive løs.

Når uret ringer, skal I til den vigtigste del af øvelsen. Analysering af det I har skrevet. Fungerer dialogen? Hvad gør dialogen god? Kan den forbedres? Passer sproget til personerne? En taxachauffør med indvandrebaggrund taler nok ikke samme sprog som en pæredansk sygeplejerske. Det er på dette tidspunkt, hvor det virkelig er en fordel at være i en skrivegruppe, frem for at lave øvelsen alene. I en gruppe kan man sammenligne de forskellige dialoger, og du kan modtage konstruktiv kritik fra de andre.

En alternativ måde at lave en dialogøvelse på, er at tage et uddrag fra en skønlitterær tekst, der indeholder mange replikker, og så fjerne mellem halvdelen og to-tredjedele af replikkerne. Øvelsen går så ud på at udfylde hullerne i teksten, så dialogen og teksten i øvrigt giver mening. Den der har designet øvelsen, bør ikke selv lave den, da vedkommende kender originalteksten. Men hvis alle medbringer en øvelse af denne type, vil der altid være øvelser man ikke selv har designet. Denne form for øvelse kaldes også en hint-øvelse, da den tilbageværende tekst giver hints til opgaveløseren om, hvordan øvelsen skal løses. I hint-øvelser har man muligheden for, at sammenligne gruppens grifleriger med den originale tekst.

Man kan bruge samme fremgangsmåde, når man designer øvelser i miljøbeskrivelse. De to bunker af papirlapper skal i dette tilfælde være et sted og en stemning, der skal beskrives. Man kan derudover bestemme sig for, at ordene på papirlapperne ikke må bruges i teksten. Trækker man ”uhygge” og ”skov”, skal man skrive om en uhygge skov, uden at bruge de to ord.

De fleste bøger - der handler om at skrive – er som regel fyldt med færdighedsøvelser. Du og din gruppe kan derfor finde mange ideer til skriveøvelser af denne type heri.

Inspirationsøvelser er, som navnet siger, en god måde til at få inspiration til historier. Denne type øvelser egner sig godt som opvarmning til færdighedsøvelserne. Det kan også være en god idé for en nystartet gruppe, at koncentrere sig om denne type øvelser. De egner sig godt til at finde de områder, der skal trænes i via færdighedsøvelser. Man kan næsten bruge hvad som helst som oplæg til denne type øvelser. Når du sidder i et venteværelse eller på en bænk i en park, så har du måske prøvet at forestille dig,

hvilket liv de andre i venteværelset eller i parken har. Personer er en rigtig god kilde til inspiration. Så ligesom ved dialogøvelsen kan alle i gruppen nedskrive jobtitler og evt. steder, hvor personerne kan optræde. Ved at trække en person og et sted, har man to oplysninger til at skrive sin tekst udfra.

Da inspirationsøvelser i endnu højere grad end færdighedsøvelser fungerer bedst, når man bare skriver løs, så bør denne type øvelser ikke vare længere end ca. 5-10 minutter.

Oftentimes vil du sikkert opleve, at når uret ringer, bliver du næsten ked af, at skulle forlade din tekst. En af fordelene ved inspirationsøvelser er, at de egner sig godt som oplæg til den næste øvelse. F.eks. kan en tekst om en salgsassistent på et diskotek, både bruges som opvarmning til en persontegnings- og en miljøbeskrivelsesøvelse. Hvis din tekst er skrevet i datid, kunne den næste øvelse gå ud på at skrive den i nutid. Har du skrevet den som tredjepersonsfortæller, kunne øvelsen være at skrive den som jeg-fortæller osv.

Det bedste oplæg til den næste skriveøvelse, er den kritik de andre giver din tekst. Hvis de generelt mener, at du har fokuseret for meget på at beskrive salgsassistenten på bekostning af diskoteket, så må din næste øvelse være at lave en bedre miljøbeskrivelse af diskoteket.

De daglige nyheder har givet mange forfattere inspiration til gode historier. En inspirationsøvelse kunne derfor gå ud på, at skrive en historie udfra en avisoverskrift eller artikel. Hvis du har set programmer som ”Så hatten passer”, så ved du, at skuespillerne bliver

bedt om at improvisere over det, som publikum har skrevet på de sedler, der trækkes fra hatten. I en gruppe kan man lave en lignende øvelse, hvor man hvert 30. sekund trækker en ny seddel fra ”hatten”.

Det der står på sedlen skal flettes ind i ens historie.

Manuskriptøvelser kræver, som navnet antyder, at man arbejder på et større manuskript. Vi kunne i princippet også opdele manuskriptøvelser i de to førnævnte typer. Færdighedsøvelser til forbedring af ens manuskript og inspirationsøvelser til at give en ideer til udvidelse af ens plot eller som igangsætter, hvis man er kørt fast i sin tekst.

Da både en potentiel læser og redaktøren på et forlag ofte i løbet af de første sider, bestemmer sig for om han gider læse din bog eller dit

manuskript, er dit manuskripts anslag meget meget vigtig. Det er lige meget hvor genialt dit plot ellers er, hvis læseren eller redaktøren smider din tekst ud, fordi de ikke blev fanget af dit anslag.

Enhver forfatter, som vil udgives, bør derfor arbejde med anslagsøvelser. Anslaget er det der sætter stemningen i din historie. Læseren skal hurtigt fornemme om du har skrevet en gyser eller en kærlighedshistorie.

Generelt bruger de fleste forfattere de første afsnit, sider – ja sommetider de første kapitler på at skrive sig varme og lærer sine personer at kende. Man kan derfor som regel, få et meget bedre anslag ved at starte længere fremme i ens handling end oprindeligt planlagt. Du har sikkert også læst mange bøger, hvor historien starter ved den kronologiske slutning. F.eks. en vild flugt fra politiet. Læseren føres så via flashback tilbage til, hvorfor hovedpersonen er havnet i denne situation. Forfatteren kan meget vel have skrevet historien i kronologisk rækkefølge og så under en af hans gennemskrivninger havde bestemt sig for at flytte kapitel 15 frem til begyndelsen.

Her er det naturligvis også en fordel med en gruppe, da de kan se på din tekst med andre øjne. De vil ofte også være bedre til at skære din evt. overflødige indledning væk. Ved at lagde de andre skrive forslag til alternative anslag, kan du få ideer til forbedring af dit anslag.

Ved manuskriptøvelser kan det være en fordel, at afsætte lidt mere tid end de traditionelle 5 og 10 minutter. Ret meget mere end 20-30 minutter bør man dog ikke afsætte, når der også skal være tid til evaluering af øvelserne og evt. tid til andre øvelser.

En anden god manuskriptøvelse er at skrive den ”bagsidetekst”, der kunne stå bag på den færdige bog. Øvelsen kan give dig overblik over din historie og hjælpe dig med at klarlægge din målgruppe.

For tegnegrupper gælder generelt det samme som beskrevet tidligere. Her kan man også dele tegneøvelserne op i: færdighedsøvelser (i perspektiv, portræt, kroki osv.), inspirationsøvelser (udfra tekster, musik, billeder osv.) og så projektøvelser, hvor man ligesom ved manuskriptøvelserne, laver øvelser knyttet til et illustrationsprojekt.

I en fællesgruppe kan både forfattere og illustratører sagtens lave de samme inspirationsøvelser. Der findes dog ikke ret mange færdighedsøvelser, der passer til begge kunstarter. Men både miljø- og persontegningsøvelser er gode eksemplarer på færdighedsøvelser der gør. Det kan faktisk være interessant at sammenligne forfatterens beskrivelse og illustratorens tegning ud fra samme oplæg. Derudover er der mulighed for at bytte, så forfatterne skriver ud fra illustratorens portrætter og omvendt. Da jeg beskrev inspirationsøvelserne tidligere, gjorde jeg opmærksom på, at gruppens bedømmelse af ens løsning af øvelsen, er det bedste oplæg til den enkeltes næste færdighedsøvelse. Det betyder i praksis, at færdighedsøvelserne som regel er helt individuelle. Der er heller ikke noget i vejen for, at man i enkelte tilfælde lader forfatterne og illustratørerne arbejde hver for sig med specielle færdigheder indenfor de respektive kunstarter.

En af de helt store fordele ved en fællesgruppe frem for de kunstopdelte grupper, er at kunstarterne kan inspirere hinanden. Illustratørerne kan tegne ud fra forfatternes historier og omvendt. Fællesgrupper er også gode til fælles projekter som illustrerede bøger m.v.

Det bruges desværre ikke særligt meget indenfor skønlitteratur, at flere forfattere arbejder sammen om et fælles manuskript. I faglitteratur og drama sker det faktisk ret ofte. Rigtig mange filmmanuskripter er skrevet af mindst to forfattere. Ofte bruger man de enkelte forfatters forcer. En tager sig af dialogerne. En anden persontegningen. En evt. tredje tager sig af miljøbeskrivelserne. Fordelen er især ved udarbejdelse af plot og handling, da to hoveder får over dobbelt så mange ideer end de ville få hver for sig. En anden metode som ofte bruges i

tv-serier, er at de enkelte afsnit, bliver skrevet af hver sin forfatter.

**Håber denne artikel,
har givet jer lyst, til
at danne jeres egne
lokale grupper**

Håber denne artikel har givet jer lyst, til at danne jeres egne lokale grupper. Det er bestyrelsens håb,

at nogle af de lokalt forankrede grupper med tiden, vil udvikle sig til lokalafdelinger af Forfatterhaab.dk

Interview med forfatteren Glenn Ringtved

Af Kirstine Nielsen

Dette interview er foregået som en e-mailkorrespondance, mellem Glenn og jeg. Jeg har sendt ham nogle spørgsmål, som han har svaret på og sendt retur til mig.

Kirstine: På mit lille lokale bibliotek - fandt jeg bogen 'Billy the Kid' samt 'Fodbold og Kærlig-hed'. Derfor kunne jeg godt tænke mig at høre, om du selv kan se en rød tråd gennem din litteratur - hvor brænder din ild stærkest?

Glenn: Jeg synes selv, at jeg er en forfatter, der spænder vidt. Jeg har jo skrevet næsten alt indenfor BU-litteratur: Rim og remser, kærlighed, action, humor, en western, om døden, billedbøger, romaner og hårdkogte noveller. Jeg har et stort behov for selv at more mig og opfylde mine egne behov, når jeg skriver, så derfor skifter jeg meget mellem genrerne og har gerne flere bøger kørende samtidig. Det virker måske lidt flyvsk, men der er også en god energi i det. Man tør jo næsten ikke tænke på resultatet, hvis forfatteren sidder og småkeder sig, mens han skriver. Så svaret må være, at jeg brænder for BU-litteratur i alle former; og så er det jo oplagt, at den røde tråd rent skrivemæssigt er noget med lethed i sproget og humor. Tematisk er vi nok over i retning af venskaber og forholdet mellem børn og voksne. Det er svært at sige, for det er ikke noget, jeg går op i overhovedet. Jeg får en god idé og går straks i gang ud fra et rent og godt - og lidt naivt - hjerte uden særlige bagtanker. Mit forfatterskab er i hvert fald ikke særligt intellektuelt. Jeg skriver mere med hjertet end med hjernen.

Kirstine: Hvorfor valgte du at blive forfatter, det slår mig at du allerede vidste det, da du gik i skole – hvilke tanker gjorde du dig. Skrev du som barn og læste du mange bøger (ligesom Billy The Kid i din roman?) Hvordan fik du din første bog igennem?

Glenn: Jeg havde allerede tidligt et stort behov for at udtrykke mig. Det var gennem leg eller udklædning og hjemmetheater og den slags - eller bare at spille fransk klovn i skolen. Men jeg fandt ud af, at det også kunne komme til udtryk på andre måder, og at jeg havde talent for det med ord. Jeg skrev nogle sjove stile, som lærerne læste op af - og jeg tænkte ret tidligt, at det var det jeg ville: At det var der, jeg havde mit helt specielle talent. Jeg var nu heller ikke specielt god til ret meget andet, så det var jo oplagt at

følge dén sti. Og så har jeg altid været stædig og fokuseret, når der var noget, jeg virkelig brændte for.

Jeg skrev som en leg, også dengang, nærmest som en forlængelse af legealderen. Jeg syntes, at det var fantastisk, at man kunne sætte bogstaver sammen og på den måde skabe sit helt eget univers. Det var lidt af en aha-oplevelse for mig. Og så læste jeg også en del, selv om jeg var en rigtig vild fodboldspiller. Jeg gik på biblioteket og lånte de samme bøger om og om igen - og studerede virkelig forfatternes teknikker. Men det var mit eget hemmelige projekt. Det var ikke noget, jeg fortalte om til nogen.

Den første bog blev antaget af Gyldendal, da jeg var 25. Jeg tænkte, at nu startede jeg med det største forlag, og så kunne jeg altid bevæge mig nedad, efterhånden som afslagene kom. Men jeg var heldig,

Men jeg var heldig, at de tog manuskriptet i første hug. Jeg havde måske den "fordel", at jeg jo havde skrevet for at skrive, allerede siden jeg var dreng

at de tog manuskriptet i første hug. Jeg havde måske den "fordel", at jeg jo havde skrevet for at skrive, allerede siden jeg var dreng. Så jeg havde ligesom håndværket i orden - eller i hvert fald fundet en stil. Man kan sige, at jeg var pænt usleben, da jeg ikke lod andre læse det, jeg skrev. På den måde er jeg 100%

autodidakt. Og så havde jeg tålmodigheden til at vente til det helt rigtige manuskript var der. Et manus, som jeg følte mig rimelig sikker på, ville gå igennem. På den måde har jeg undgået den hårde vej med mange afslag og skuffelser, som mange forfattere oplever, fordi de tror, at alt, hvad de skriver, er egnet til udgivelse. Man skal være klar over, at det er en proces - en lang proces. Og at der højst sandsynligt kommer lige så meget skidt som kanel ud af ens anstrengelser.

Kirstine: Jeg vil gerne høre om de beslutninger, der førte til, at du valgte at starte dit eget forlag.

Glenn: Jeg har levet fuldtids af at skrive i over 10 år og følte, at jeg trængte til at udfordre mig selv med noget nyt. Desuden bliver man jo ældre og har ingen garanti for, at forlagene vil blive ved med at udgive ens ting. Det er nu ikke fordi, jeg planlægger at udgive mine egne bøger i stor stil - det er jeg nok for blufærdig til. Men jeg elsker at arbejde med bøger, og hvis jeg en dag skulle brænde ud som forfatter, så kan jeg fortsat beskæftige mig med det, jeg føler, jeg er bedst til. Jeg synes også, det er spændende at modtage manuskripter og arbejde med andre forfattere. Håbet er jo at finde et stort talent, som man kan være med til at bygge op.

Kirstine: Hvordan gør du dine karakterer levende, og hvad gør du for at få dem til at leve?

Blokker – en anmeldelse

Af Kirstine Nielsen

Bogen som ligger foran mig er hverken tyk eller tung – den fylder næsten ingenting.

På forsidebilledet står en ung, lyshåret kvinde under en lygte-pæl, bag hende ses konturerne af noget som ligner et betonbyg-geri. Hun står med ryggen mod muren og kigger ned i asfalten forbi en skikkelse som er næsten helt usynlig i mørkt tøj med en sort hætte over hovedet.

Langs bygningen løber en vej, der fører blikket ind i billedet op til en skumringsfarvet himmel.

Timen før daggry er altid den mørkeste, siger man; og mørke det er der i Glenn Ringtved's novellesamling Blokker.

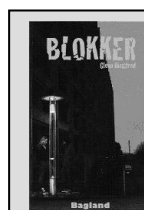
Mørke som i fravær af lys.

Oplevet indefra et lortestinkende legehus i novellen 'Ondskab' eller det mørke teenagepigen Carina i novellen 'Stolthed' flygter ind i, fordi hendes mor har sat sig i sofaen med et glas rødvin, mens hendes lillebror ligger i sin seng, brandhed af feber, efter vagtlægen har bagatel-liseret barnets sygdom.

Novellerne peger alle på det samfund, som måske er for fintmasket til at tolerere anderledes-hed men tilsyneladende for grovmasket til at tage sig af de børn, som lever i skyggen.

Jeg læste novellesamlingen med en klump i halsen og en knude i maven, indtil jeg kom til bogens niende og sidste novelle 'Göstas farvelære', den satte for mig, alle de andre noveller i perspektiv.

Dette er ikke blot en bog om mennesker, som lever i boliger af beton. Dette er en lille roman om de skyggesider, jeg tror alle mennesker slås med og om det, som får livet til at blomstre, på trods.

Blokker – Glenn Ringtved.
Forlaget Bagland 2007.
Omslag: Betinna Kirk.

Glenn: Det er i sandhed et godt og svært spørgsmål. Jeg er jo en forfatter, som først og fremmest skriver på intuition og følelser. Jeg skal føle for personen, og hvis jeg ikke gør det - hvis det er hovedpersonen vi taler om - jamen så dropper jeg simpelthen historien, for så bliver den kedelig at skrive.

Rent teknisk "mind-mapper" jeg ham/hende, så jeg selv ved noget, som læseren måske ikke engang får at vide. Men jeg har en slags profil liggende på en mind-map, som jeg så kan holde mig til og plukke af. Nogle gange udvikler personer sig jo i forskellige retninger i løbet af historien. Det skal man være åben for og parat til at gå tilbage og ændre ting.

Men først og fremmest prøver jeg at føle dem, se dem for mig, lade dem trænge ind under huden, så jeg ved og kan føle, hvordan de vil reagere i bestemte situationer. Det er et meget interessant spejl at holde op - især hvis det er usympatiske figurer.

jeg elsker at arbejde med bøger, og hvis jeg en dag skulle brænde ud som forfatter, så kan jeg fortsat beskæftige mig med det, jeg føler, jeg er bedst til. Jeg synes også, det er spændende at modtage manuskripter og arbejde med andre forfattere

Kirstine: Hvor detaljeret er denne mindmap? Og er den nedskrevet?

Har du nogle tips til arbejdet med at lave en mindmap, som du vil dele med os.

Glenn: Mindmappen kan være mere eller mindre detaljeret. Den kan indeholde både information om udseende, familieforhold, karakter etc. Fordelen ved mind-maps er jo, at man forholdsvist nemt og overskueligt kan fjerne og tilføje. Den er nedskrevet. Jeg har altid både mindmaps over personer og selve historien. De er jo nemme at gribe ud efter, et simpelt stykke A4 - og et fantastisk redskab. Jeg bruger dem både som et redskab til brainstorm og så altså til at få struktur over handlingen, delepisoder, personerne og hvad det ellers kan være.

Kirstine: Til sidst kunne det være sjovt at vide, om du har en eller flere yndlingsforfattere og hvilke?

Glenn: Jeg har ikke bestemte forfattere, som jeg dyrker i den helt store stil. Jeg kan selvfølgelig lide Dostojevski og den slags. Alle de helt store, som man kan se, virkelig kan deres kram. Og så har jeg en stor forkærlighed for de islandske sagaer. Men jeg læser primært børne-ungdoms-bøger for at se, hvad der rører sig, og hvordan andre gør det - og for at få selvtilliden stivet af ved at se, at der også findes ringere forfattere end en selv ...! En god øvelse, som kan anbefales til alle.

Se mere om Glenn Ringtved på
www.glenningtved.dk, www.forlagetbagland.dk og
www.boernelitteratur.dk

Bestyrelsens skarpe pen

Af Klaus Hougaard

Du sidder nu med andet nummer af **Inspirator**. Men kun fordi bestyrelsen har været særdeles aktiv og selv har skrevet stort set alle artiklerne.

Vi vil i denne forbindelse gerne takke for den artikel som Christian Seidel har bidraget med. Redaktionen har dog generelt savnet bidrag fra foreningens medlemmer.

I bestyrelsen mener vi, at medlemsbladets redaktion bør være uafhængig af bestyrelsen. Så du må meget gerne melde dig som redaktionsmedlem! Bestyrelsen vil dog gerne forsat bidrage med artikler, men vi har mange andre foreningsrelaterede opgaver. Så en selvstændig redaktion vil klart aflaste os i bestyrelsen.

For at få aktiveret jer til at skrive, har vi i dette nummer valgt at påbegynde en portrætstafet. Medlemsportrættet i dette nummer er blevet bedt om, at udvælge og interviewe et medlem til næste nummer.

Siden sidste nummer, er der generelt blevet skrevet rigtig mange kommentarer til teksterne på hjemmesiden. Om det skyldes vores opsang i sidste nummer eller vores system med, at det koster 3 kommentarer at uploade en tekst eller tegning, vil vi ikke gætte på. Men det skyldes nok begge dele. Det er glædeligt, at der nu for alvor er kommet gang i hjemmesiden.

I sidste nummer introducerede vi udfordringen: ”Illustrere månedens tekst”. Desværre er udfordringen ikke rigtig blevet taget op af foreningens illustratører. Det hænger nok sammen med, at vi endnu ikke har særligt mange illustratører i foreningen. 9/10 af vores medlemmer er forfattere.

Kender du et illustratørhåb, er du meget velkommen til at præsentere vedkommende for vores forening. Dette gælder selvfølgelig også, hvis du kender en forfatterspire. Jo flere medlemmer vi er i foreningen – jo sjovere og mere inspirerende bliver Forfatterhaab.dk! Mange medlemmer skaber flere og bedre aktiviteter end få.

Til foråret skal vi igen afholde generalforsamling. Vi håber rigtig mange af jer vil møde op. Det er en enestående mulighed for at møde foreningens andre medlemmer, som man indtil videre kun har skrevet sammen med.

.. medlemsbladets redaktion bør være uafhængig af bestyrelsen

Generalforsamlinger har nok fået et ry for at være kedelige. Det behøver de dog langt fra at være. Selvfølgelig er der nogle formelle ting, der skal gennemføres. Valg til bestyrelsen, vedtagelse af regnskab m.m. I den forbindelse vil vi gerne minde

om, at vi stadig mangler en revisor. Er du interesseret, så skriv til bestyrelsen.

Vi vil gerne i forbindelse med generalforsamlingen i 2008, afholde et weekendkursus. For at finde den weekend, hvor de fleste af jer kan møde op, vil vi gerne opfordre jer til at skrive datoer til bestyrelsen. Ifølge vores vedtægter, skal generalforsamlingen afholdes inden maj måned. Så kig i kalenderen og find de weekender i marts og april måned, hvor du har mulighed for at møde op.

Selvom Danmark er et af verdens mindste lande, så ved vi, at afstanden har indflydelse på, hvor mange der møder op. Vi vil derfor gerne afholde arrangementet et sted, hvor vi har mange aktive medlemmer. Er du med i en af vores lokale grupper, er du meget velkommen til at skrive til os om, hvor mange af jer der vil møde op og om I har mulighed for at arrangere lokaler til generalforsamlingen/kurset.

Som afslutning på ”Bestyrelsens skarpe pen ” vil vi gerne minde om, at Inspirator er vores alles medlemsblad. Så skriv om dine egne erfaringer som Forfatter- eller illustratørhåb. Evt. om din kamp med at få dine kreative frembringelser udgivet. Har du etableret eget forlag? Eller forsøgt dig med Book On Demand?

Deadline til tredje nummer af Inspirator er den 1. maj 2008

Når dagen går op i hat og briller

Af Christian Seidel

Frihed er en dejlig ting. Og friheden til at kunne bruge sin tid på at skrive, det er endnu bedre. Men friheden er også frihed til *ikke* at skrive, frihed til at lave noget andet, at springe over og finde på dårlige undskyldninger for ikke at skrive noget i dag. Og dårlige undskyldninger er der nok af.

Først morgenkaffen. Jeg er ikke noget rigtigt menneske før jeg har fået min morgenkaffe. Fair nok. En times tid, hvor jeg sidder og vågner over en kop kaffe eller tre, det er helt okay. Kigger lige lidt tekst-TV, man må jo følge lidt med i, hvad der sker. Det er de samme nyheder, som der plejer at være. En voldtægt, to knivstikkerier, en vejsidebombe i Irak. Det eneste, der ændres på de sider, er bynavnet og antallet af dræbte. Efterhånden er det en nyhed, hvis der *ikke* er nogen voldtægter eller bomber eller voldelige overfald. Jeg slår over på morgen-TV, det kan jo være, at der er noget mere spændende der. En ekspert er ved at sammenligne nogle færdigretter, det må jeg lige se, bare for at blive bekræftet i mine fordomme. Og det bliver jeg også, vurderingerne ligger fra tilnærmelsesvis spiseligt til yderst ringe. Så er der et eller andet band, der spiller noget middelmådigt musik, efterfulgt af Pia, der igen skal snakke om den danske indvandrerpolitik. Så går vi over til en eller anden fodboldtræner, der af uransagelige årsager er inviteret til at snakke om fodbold, og *så* bliver fjernsynet slukket. Det er alligevel for meget af det gode. Jeg får kigget op på uret. Er der virkelig gået to en halv time siden jeg stod op? Så må jeg hellere se at komme i gang med skriveriet.

Jeg sætter lige noget frisk kaffe på, inden jeg går i gang. Mens jeg sætter kaffe på får jeg set på den store bunke opvask, der står fra i går. Nå, jeg kan vel lige så godt tage det af den, jeg kan nå, mens kaffen laver sig. Kaffen bliver færdig før opvasken, men jeg kan jo lige tage resten, nu jeg er i gang. Så går der en god halv times tid med det, inden jeg endelig får tændt computeren.

Jeg tjekker lige min e-mail, der er en enkelt, der lige skal svares på. Tager lige et kig på nyhedslæseren og læser en stribe blogindlæg, og så er der pludselig gået det meste af en times tid

igen. Jeg er efterhånden blevet lidt sulten, jeg fik jo heller ikke noget morgenmad. Jo, klokken er også over elleve, så kan jeg godt tillade mig at spise lidt frokost, mens jeg får bladret lokalavisen igennem. Så kan jeg også lige få sat vasketøj over bagefter...

Sidder nu og lægger en kabale for lige at klare tankerne inden jeg går i gang. Hvad var det, jeg tænkte på forleden? Det var et eller andet genialt, men jeg fik det ikke lige skrevet ned. Var det ikke et eller andet med...? Den ene kabale tager den anden, nu *må* den da snart gå op. Bare én gang. Så skal jeg nok gå i gang bag efter. Jeg tjekker lige min e-mail igen, ikke noget nyt. Til gengæld kan jeg høre, at vasketøjet er ved at være færdigt. Jeg tror, jeg venter med at gå i gang, til jeg har hængt det op. Det kan jo dårligt svare sig at gå i gang inden.

Vasketøjet bliver hængt op, og tiden går imens. Jeg sætter en ny kande kaffe på, så den er klar, når resten af familien kommer hjem fra arbejde om lidt. Så slår jeg lige et lille smut ud i haven, luger lidt ukrudt i et af bedene og er ved at guffe et æble fra træet, da jeg hører første hold komme ind gennem havelågen. Vi sætter os og sumper lidt over eftermiddagskaffen, mens vi bliver enige om, hvem der skal køre ud og handle i dag. Jeg bliver mere eller mindre frivilligt valgt som den ene. Nå, det skal jo gøres. Jeg har jo også bare tullet rundt herhjemme, mens de andre har knoklet på arbejdet.

Vel hjemvendt fra byen er det efterhånden blevet tid til at lave aftensmad. Den bliver lavet, og spist. Derefter sidder vi og ser en film i fjernsynet, mens jeg - lettere irriteret over min dårlige arbejdsmoral - i det stille må konkludere, at jeg heller ikke fik skrevet noget i dag, at dagen bare gik op i hat og briller. Og konsekvensen? Den udebliver. Der er ikke nogen, der brokker sig, der er ingen arbejdsgiver, der kan fyre mig for ikke at have lavet noget i dag. Forlagene er ligeglade, de får jo rigeligt med andre bøger, de kan udgive i stedet. Læserne ved ikke engang, at jeg eksisterer. Den eneste konsekvens er, at mit store gennembrud er udskudt endnu en dag. Men gennembruddet venter gerne, helt uden at brokke sig...

Medlemsportræt – Nikolaj Højberg

Af Kirstine Nielsen

Jeg havde aftalt et møde med Nikolaj på messenger – en søndag aften klokken 19.30 loggede han sig på.

Kirstine: *Hvornår begyndte du at skrive?*

Nikolaj: 6. januar 1992

Kirstine: *Er det sandt?*

Nikolaj: Ja. Jeg skrev det i øverste hjørne på den første side af mit første manuskript. Det tog mig to år at gøre skidtet færdig.

Jeg gider ikke en gang at skrive mine ideer ned mere, for de er udtømmelige. Når jeg er færdig med en historie og har lyst til at begynde på en ny, griber jeg den der er på vej

Kirstine: *Hvad handlede det om?*

Nikolaj: Det var en meget uoriginal historie om fem børns møde det onde. Stephen King brugte klovnen Pennyvice, jeg brugte Satan.

Kirstine: *Hvad satte det i gang?*

Nikolaj: Historiens motor var et billede i regelbogen til rollespillet Call of Cthulhu. Her ser man en mand i en lænestol, typisk engelsk arbejdsværelse fra 1920'erne, og ud af bogen kommer en hånd. Hånden griber manden om struben. Det billede pirrede min fantasi i sådan en grad at jeg simpelthen ville skrive en historie om bogen med hånden.

Kirstine: *Var det svært?*

Nikolaj: Ja. Aldrig før eller siden har jeg knoklet så hårdt for at få noget til at lykkedes. Og det ville bare ikke blive godt. Plottet var sådan set ok, det fungerede fint, men teksten. Shit for noget lort! De første tre-fire kladder er der ingen som nogen sinde får lov at læse.

Kirstine: *Men du skriver stadig?*

Nikolaj: Jep, jeg skriver stadig på den. I juleferien sidste år begyndte jeg på 8. omskrivning. De foregående 7 brugte jeg til at hvæsse mit sprog. Denne gang fokuserer jeg udelukkende på karaktererne. Jeg vil have at de skal være levende, nogle læseren har lyst til at heppe på.

Kirstine: *Hvorfor droppede du den ikke?*

Nikolaj: Det kan jeg faktisk ikke svare på. Formentlig fordi det er min første historie. Og

muligvis også fordi det er gennem arbejdet med den, at jeg har lært håndværket.

Kirstine: *Hvad inspirerer dig?*

Nikolaj: Minder og alt omkring mig. F.eks. når jeg sidder på mit arbejde og trænger til at give de små grå en slapper, så kikker jeg på mit skrivebord, og hvad ser man: en PDA. Hmm. Hvilken

historie kan man skrive om en PDA? Hvad med den om den nyansatte, der arver en PDA efter en tidligere ansat som sagde op over telefonen. Ingen begrundelse og ingen har set ham siden.

I PDA'en finder vores hovedperson nogle oplys-

ninger der leder ham ud på en rejse. PDA'ens kollega er ikke forsvundet af naturlige årsager osv. osv. Min hjerne holder aldrig pause, og uanset hvad jeg ser, høre, lugter, læser, smager, føler så ender det med en historie.

Jeg gider ikke en gang at skrive mine ideer ned mere, for de er udtømmelige. Når jeg er færdig med en historie og har lyst til at begynde på en ny, griber jeg den der er på vej gennem den grå labyrint på øverste etage.

Kirstine: *Er det rigtigt forstået at du arbejder mest at finpudse dit sprog og få alle ideerne ned?*

Nikolaj: Jeg synes at den største udfordring er at få alle ideerne med uden at teksten kommer til at virke overlæsset.

Kirstine: *Hvorfor tilmeldte du dig forfatterhaab.dk?*

Nikolaj: For at møde nogle ligesindede og for at møde nogle kritiske læsere. Der kommer et tidspunkt i alle mine historier hvor jeg ikke længere selv er i stand til at vurdere om det er guld eller lort jeg har foran mig og så har jeg brug for andres øjne og holdninger.

Kirstine: *Har du så mødt nogle gode kritiske læsere?*

Nikolaj: Ja, Helene Svolgart og Tinna Smedegaard. Vi ping-ponger frem og tilbage med et par tekster. Meget lærerigt.

Kirstine: *Hvad giver det dig?*

Nikolaj: Jeg synes at en af de sværeste ting ved skrivehåndværket er at konkretisere, hvad der er godt. Det er meget nemmere at komme med eksempler på hvad der fungerer mindre godt. Det jeg oplever når jeg gennemgår en andens forfatters tekst og finder svagheder, det er, at jeg bliver opmærksom på de selv samme svagheder i mine egne tekster. Jeg får en forståelse for hvorfor en svaghed ikke virker.
Og det er det bedste guld man kan finde.

Ja, og jeg synes det er ufattelig vigtig at man giver kritik af andres tekster, både for at hjælpe (for det er absolut en stor hjælp at få påpeget svagheder i sine tekster) men også for at få den forståelse. Man kan ikke kritisere konstruktivt uden at man forstår håndværket.

Kirstine: Nu er din tekst 'Jeg er så tørstig' blevet valgt til årets tekst – hvad betyder det for dig?

Nikolaj: Det betyder faktisk en del, for det må jo betyde at jeg ikke er helt tosset til det at skrive. Det betyder vel også at gyserhistorien ikke er en død genre, hvilket jeg er meget glad for, da rundt regnet 95% af alle mine historier har et element af gys/gru over sig. Det var faktisk så fedt at jeg købte en flaske af min yndlings whisky! McAllan – 12 år – ufattelig god – mums

Kirstine: Hvor ser du dig selv om ti år?

Nikolaj: Et forsigtigt skøn vil være, at jeg forsat er rådgiver, men på deltid. Jeg har færdiggjort min HD som jeg i rådgiverregi bruger til at arbejde med logistik inden for vidensdeling. I min 'fritid' bruger jeg den til at drive et forlag hvor jeg udgiver oversættelser af engelsksproget sci-fi litteratur. Og hvis jeg er rigtig, rigtig dygtig har jeg et forlag på fuld tid. Min absolutte mest forkromede drøm.

Kirstine: Det er ikke forbudt at drømme

Nikolaj: Nej, og det skal kun ét skridt til for at begynde at realisere dem

Kirstine: Er sci-fi på vej tilbage?

Nikolaj: På det danske marked har sic-fi aldrig rigtig slået an, da det blev brugt politisk i 70'erne og 80'erne, men på det engelsksprogede marked er det i fremgang, specielt efter at Peter F. Hamilton brød igennem. Grunden til at jeg gerne vil udgive sci-fi er for at give den samme status i Danmark som den har eks. i England, nemlig en

genre hvor videnskaben har hovedfokus og ikke en eller anden politisk agenda.

Kirstine: Tror du at der kommer en bølge af teknologifascination igen som man oplevede i 60'erne?

Nikolaj: Nej, i dag ændre teknologien sig så hurtigt at vi ikke længere oplever de store landvindinger. Selv med min vildeste fantasi kan jeg ikke forestille mig at der kommer en bred fascination af teknologi af den grund at vi er omgivet af den hele tiden, og at vi oplever at den forandre sig hele tiden. Den er en del af vores hverdag, og det er forandringen også.

Kirstine: Kan man adskille politik og videnskab?

Nikolaj: Man kan godt forestille sig en adskillelse af politik og videnskab men jeg synes ikke at den er ønskelig. Politik handler for en stor del om moral, og videnskab uden moral er noget af det

farligste der findes. Manhattanprojektet er et godt eksempel. Projektet var godt nok politisk styret men totalt blottet for moral. Resultatet var a-bomben.

Kirstine: Tror du ikke osse, at det er svært at adskille i sci-fi?

Nikolaj: Jo, absolut og det skal den heller ikke. Politik skal bare ikke spille en større rolle i sci-fi end den gør i andre genre.

Kirstine: Har du en forfatter top ti?

Nikolaj:

1. Stephen King
2. J.K. Rowling
3. Haruki Murakami
4. Dan Simmons
5. Peter F. Hamilton
6. Clive Barker
7. Joe Haldeman
8. Paulo Coelho
9. Ernest Hemmingway
10. Paul Auster

Hermed giver jeg stafetten videre – i næste nummer af Inspirator – har Nikolaj valgt et medlem at interviewe, som dermed får overdraget stafetten.

Ved afstemning på Forfatterhaab.dk blev Nikolaj Højbergs novelle "Jeg er så tørstig" kåret blandt de 12 måneds-tekster til Årets tekst. Du kan læse teksten i sin fulde længde på de følgende sider.

Jeg er så tørstig

Af Nikolaj Højberg

I denne del af landet skulle en boring ikke være rød. Bo rettede på sine briller og missede nærsynet mod snegleboret, der netop var kommet op af jorden.

"Hvad fanden har vi her?" spurgte han højt selv om det mest var til sig selv. Brøndboren Henrik trak på skuldrene, og svarede gennem en mundfuld spegepølsemad, at det ikke var ham, der var geologen.

Og det var rigtig nok.

Firmaet Bo var ansat i, Dansk Geo-Undersøgelser, havde hyret Henrik til at forstå boringerne ved årets runde af forureningsundersøgelser og ikke andet end det. Den geologiske fortolkning var Bos opgave. Det og en vurdering af hvorvidt jorden var forurennet. Om den lugtede. Om den så forkert ud.

Efter tolv besøg i Svenstrup vidste han, at de øverste fem meter af jorden langs Godthåbsvej bestod af sand, mellem til grovkornet, brunt. Herunder leret kalk, gråt, stedvist hvidt.

Sandet på sneglen var rødt.

"Hvor langt er vi nede?" spurgte han og stak sin prøvetagningskniv i bukselommen.

"Tre meter. Hvad er det vi borer ved?"

"En spildolietank," svarede Bo og gik nærmere boret der hang fra kranen, med sand dryssende fra vindingerne længere oppe. "Hvorfor helvede de har sådan en ved jeg ikke, for de har aldrig haft et værksted."

"Det ser ud som har de haft en tilbygning her," sagde Henrik og pegede på en række lappede huller i asfalten. "Det kunne være støttepillerne."

"Ejeren sagde det var en pusleplads."

"Pusleplads?" spruttede Henrik. "Skulle man så tage ungen med?"

"Ja. Og så kunne man have en boneplads ved siden af til konen."

"Så er det lige om det er hende eller salamien der bliver bonet."

De lo, og Bo tog en håndfuld af den røde jord. Det var fedtet.

"Hvad fanden er det her for noget?" mumlede han.

De plejede at tage én meter af gangen; den første meter med pælespade for at tjekke for kabler og rør, herefter med kranens seks tommer sneglebor. Denne gang havde de efter pælespaden taget to meter i ét hug. Klokken var fem og solen på vej ned. Et kvarter mere og væk var den. Det ville være spild af tid og penge at vente med denne sidste boring til i morgen. Derfor havde de skyndt sig.

Der var sand fra top. Mellem til grovkornet. En masse grus, en del sten. Brunt. Og så cirka to meter under terræn blev sandet mørkerødt som svensk maling. Lige ved skellet mellem rødt og brunt glimtede det i solen.

"Ah pis," mumlede Bo. Et stykke flosset jern stak ud af sandet. "Vi har knaldet ned i tanken."

"Det ser sgu sådan ud," sagde Henrik og tog jernstykket. "Det er også godt råddent. Ellers havde vi mærket det. Hvad er det så der er i sandet?"

Bo nulkede sandet mellem fingrede. Det smittede af. Farven var en mellemting mellem rustrød og jordbær. "Jeg ved det ikke," svarede han og lugtede til det. "Det er ikke maling, og det lugter råddent."

Henrik lugtede til en håndfuld. "Ja for satan. Det stinker af kloak."

"Ja, men en kloak er ikke rød. Og hvad helvede skulle den lave i en tank?"

"Det er dig der får penge for at tænke."

"Ja, bare jeg gjorde."

Fra hullet i asfalten lød en gurglen som fra luftfyldte vandror. Lyden var så uventet, at Bo spjættede.

"Der sked du grønne grise," klukkede Henrik.

"Det gjorde du også selv."

"Næ, jeg er vant til den slags fra min mave."

Det gurglede fra hullet igen og denne gang kom også en plasken. Henrik blev tavs og alvorlig.

"Det lyder ikke godt det her," sagde Bo. "Vi bliver nødt til at finde ud af hvad det er, vi kan sgu ikke efterlade det til i morgen."

Solen var dykket under Jordens krumning og havde sat ild til horisonten. Ilden ville snart brænde ud, og så ville kun stjernerne skinne som overlevende gnister.

"Pis, om jeg gider det her!" udbød Bo og gik i kapgang hen til Partneren. På passagersædet lå sagsmappen, men hvad fanden skulle han lede efter? Han havde selv skrevet historikken på baggrund af mappens hundrede sider arkiv materiale og her stod ikke en skid om, hvorfor tankstationens spildolietank indeholdt en fed, rød væske. Pis! Hvorfor fanden kunne de ikke have ramt ved siden af, taget de skide prøver og været på vej hjem om ti minutter?

Han greb mobilen i inderlommen og ringede til kontoret. Der sad altid en eller anden og optjente afspadsering.

"Det er Tom," sagde den daglige kontorleder efter tre ring.

"Og det her er Bo."

"Goddaw."

"Jeg har knaldet ned i en tank."

"Nå. Men kun gennem toppen, ikk?"

"Jo."

"Så er det jo ikke så skidt. Den er sandfyldt, ikk?"

"Jo, men problemet er bare, at den her tank er fyldt med noget fedtet rødt stads. Det er lidt lige som maling, men det lugter hverken af fortynder eller akryl. Jeg ved sgu ikke hvad det er, og så var det jeg ville spørge dig om, hvem fanden ringer jeg til?"

"Jah," brummede Tom eftertænksomt. "Det er svært at svare på når vi ikke ved hvad der er i den. Kan du ikke ringe til grundejeren?"

"Det er ham vi har forsøgt at få fat i de sidste fjorten dage."

"Det er rigtigt, ja. Det havde jeg glemt. Ved konen ikke noget?"

"Det tror jeg ikke, hun lyder som har hun gigt i hovedet."

"Kan du ikke prøve hende og så eventuelt spørge om hun kender nogen, der har arbejdet i værkstedet og som måske ved noget."

En kvinde tog telefonen efter fjerde ring, men det var ikke fru Andersen, så meget var sikkert. Ungdom, iver og selvsikkerhed. Fru Andersen var en skælven af bogstaver, der slog mod hinanden med små mislyde.

"Det Anna."

"Ja, daw, der er Bo Mattis fra Dansk Geo-Undersøgelser. Kurt Andersen?"

"Han er ikke hjemme," lød svaret en anelse vagtsomt. "Hvorfra var det du ringede?"

"Dansk Geo-Undersøgelser. Jeg er i gang med at lave en forureningsundersøgelse på den tidligere tankstation på Godthåbsvej."

"Åh, okay, så er jeg med. Jeg er Kurts datter, så jeg ved godt hvad det drejer sig om."

"Så kan det være du kan hjælpe mig."

"Det komme an på."

"Jeg ringer fordi, jeg ville spørger om hvad der var i de forskellige tanke."

"Det ved jeg ikke noget om."

"Overhovedet ingen ting?"

"Ikke andet end at der var benzin og diesel."

"OK. Hvad med din mor? Er hun hjemme?"

Igen blev stemmen vagtsom.

"Nej. Hun er ikke hjemme."

"Så vil jeg ikke forstyrre mere."

Idet Bo skulle til at lægge på, råbte kvinden;

"Vent!"

"Ja?"

"Vil du gøre mig en tjeneste?"

"Jeg kan prøve."

Kvinden rømmede sig og havde tydeligvis svært ved at finde de rigtige ord. "Min far og mor er væk," sagde hun så.

"Væk?"

"Ja. Min far forsvandt for fjorten dage siden og min mor for en uge. Hendes bil blev fundet på parkeringspladsen ved tankstationen. Gider du holde udkik efter hende?"

"Det skal jeg nok."

Bagefter vidste Bo ikke hvad han skulle tænke. Havde fru Andersen været væk en uge kom hun vel ikke bare dryssende forbi lige netop dette sted på dette tidspunkt. Men hvad skulle han ellers have sagt til datteren?

"Fandt du ud af noget?" spurgte Henrik. Han stod flere meter fra hullet i asfalten.

"Næ. Hvad er der med dig? Er du ved at skide grønne grise?"

"Næ, men det er sgu spooky derhenne. Den der boblende lyd, den kan jeg bare ikke snupe."

Sammen gik de hen til hullet. Tusmørket var tæt nu, og hullet faldt næsten i et med asfalten. Det boblede rigtig nok fra det; en fedtet, organisk lyd nu og da afbrudt af sand, der skred sammen og faldt ned i en væske.

"Det lyder som om der løber vand ind i den, gør det ikke?" spurgte Bo og lændede sig hen over hullet. Det var ikke andet end et sort øje på parkeringspladsens mørke kind.

"Ja, et eller andet løber der i hvert fald i den."

"Har du en lygte?"

Henrik småløb hen til kranbilens værkstøjsrum. Bo satte sig på hug. Så tæt på hullet turde han ikke læne sig ind over det. Det totale mørke tændte urfrygten, og selv med toogfyrre års erfaring i at undertrykke den blev den liggende som en latent flugt.

"Hvorfor kunne det ikke være sket i morges?" mumlede han. Hullet svarede med en boblen, tæt på, og nakkehår rejste sig i hans nakke. Han flyttede sig ikke, det var sgu for irrationelt, men han kunne ikke undertrykke frygten, der blev skabt af tanken om, at en mørk væske var på vej op gennem hullet. Og det var noget fis. Sandsynligvis var det ikke andet end vand af eller anden art.

Måske noget der gav kræft.

Tanken var blevet så integreret en del af jobbet, at han bortcensurerede den lige så hurtigt som den kom. At kræft var en del af jobrisikoen, sammen med klemte tæer, stenslag i issen og dårlig pension, havde han accepteret for mange år siden.

"Her," sagde Henrik og rakte ham en stor MagLite.

Lyset var skarpt nok til at blænde, selv om keglen faldt på asfalten.

"Du skal lyse ned i hullet hvis vi skal se noget," sagde Henrik.

"Det sagde hun også i går."

"Hende vil jeg nødig se. Gav hun ekko?"

De lo, og Bo lyste ned i borehullet. Tyve centimeter nede boblede en højrodet væske. Boblerne var ikke store,

nærmest som dem i sodavand, men de bristede væskens hinde med kvalmende træghed.

"Hvad fanden er det?" gispede Bo, og mærkede til sin forfærdelse, at hans ben blev svage.

"Det ligner blod," sagde Henrik.

Bo greb Henriks arm og trak sig på benene. Det var lige netop det det lignede. Blod.

"Vi bliver nødt til at ringe til nogen," sagde han.

"Hvem?"

"Det ved jeg sgu ikke. Hvad med Falck? Vi kan ikke bare lade det der flyde ud over det hele."

"Hvis det er blod gør det vel ikke noget."

"Det er sgu da ikke blod! Hvem fanden skulle have hældt 3.000 liter blod i tanken? Og hvordan kommer det op af jorden?"

Det gurglede, boblede og plaskede fra hullet. Bo og Henrik flyttede sig et par meter væk.

"Jeg ringer 112," sagde Bo. "I mens hælder du så meget bentonit i hullet som du kan."

Henrik løb hen til pallen med de små lerperler, og i mens greb Bo sig til inderlommen. Mobilen var der ikke.

"Pis," spyttede han og mærkede den elektriske uro, der signalerede, at han gik fra produktiv stress til den man med tiden dør af. Han løb hen til Partneren. Mobilen lå på passagersædet.

"Alarmcentralen."

"Det er Bo Mattis fra Dansk Geo-Undersøgelser. Jeg har boret ned i en tank fyldt med væske, der nu er begyndt at løbe ud i jorden."

"Er det benzin eller dieselolie?"

"Jeg ved ikke hvad det er."

"Så må du ringe til kommunens miljøafdeling i morgen."

"Der skal altså gøres noget ved det nu for det løber ud i jorden og vandværket ligger mindre end hundrede meter herfra."

"Når du ikke ved hvad det er, så ved jeg ikke hvem jeg skal sende for at hjælpe."

"Jeg tror det er maling. 3.000 liter maling, der løber ud i jorden."

"3.000 liter maling?" spurgte betjenten vantro. "Tager du pis på mig?"

"Nej. Det er det jeg siger; jeg aner ikke hvad det er. Det ligner svenskrød maling, men jeg aner ikke om det er. Jeg ved kun, at det er på vej op gennem hullet jeg har boret i jorden. Snart løber det ud over en parkeringsplads og videre ned i kloakken."

"Okay, okay, ingen grund til at råbe. Jeg sender en fra brandvæsenet, og så finder han en løsning."

Da Bo kom tilbage til hullet, havde Henrik fyldt det op med bentonitperler. Asfalten rundt omkring var en stor højrodet plamage, der løb i retning af en nærliggende kloak.

"For satan hvor det ligner blod," sagde Henrik.

"Det er garanteret ikke andet end rust," sagde Bo. Han havde lyst til at give Henrik ret, men at gøre det var at overskride grænsen mellem rationalitet og fantasi. Og på den anden side af den ville urfrygten smide sine lænker.

"Lad os sætte os i bilen indtil brandvæsenet kommer."

"Din, ikke min."

"Selvfølgelig."

De gik hen til Partneren, der stod under halvtaget, hvor tankstationens standere havde stået indtil for et år siden. En græsabat adskilte standerpladsen fra fortovet og vejen. Et par drenge cyklede forbi, leende og med sportstasker daskende på ryggen. På det modsatte fortov småløb en pige af sted i hårde sko mens hun plaprede i telefon om en 'fucking skod dag'. Langt borte gøede en hund, og et sted fra lød et råb om hjælp.

"Nej, nu holder det," sagde Henrik og blev bleg som salt.

"Hjælp!"

Råbet var utydeligt, men det kom tydeligvis fra den tidligere butik. Bo og Henrik løb hen til døren. Råbet lød en tredje gang; fra mørket bag dørens glas.

"Lygten!" udbrød Henrik og sprintede tilbage til kranbilen. Bo trippede fra fod til fod. Han var ikke til nogen hjælp i mørke. Han faldt bare over en væltet hylde eller faldt i et hul i gulvet, og så var de to, der råbte på hjælp.

Kunne det være en af de gamle? Hvor længe kunne man klare sig uden mad og vand? Manden, Kurt, havde været væk i fjorten dage. Det kunne ikke være ham. Men konen, hun havde kun været væk en uge. Lød det ikke lidt som en kvinde? Da råbet lød en fjerde gang lyttede han grundigt, men kunne hverken høre om det var en mand eller kvinde, en ung eller gammel. Bare et menneske i nød.

"Kom nu Henrik!" råbte han.

Den store mand lod vente på sig. Et pludseligt anfald af klaustrofobisk ensomhed greb Bo. Natten rykkede sammen, og blev nærmest fysisk som en lummer dyne, der fik ham til at snappe efter vejret.

"Kom nu for satan!" råbte han. Henrik viste sig stadig ikke.

Bandende skubbede Bo døren op. Butikslokalet var sort, mørket så tæt, at der ikke var andet at se end en enlig lysplet skabt af gadelyset, der skinnede gennem et hul i en af træpladerne foran vinduerne.

"Hjælp! Så hjælp mig dog!"

Der var ingen tvivl. Det var en kvinde.

"Fru Andersen? Er det dig?"

"Ja. Jeg er faldet i et hul i jorden. Jeg er så tørstig."

"Okay. Okay. Du bliver nødt til at vente et øjeblik mens jeg finder en lygte."

Han løb om til kranbilen, med kujonens bitre mundvand mellem tænderne. Hvor længe havde hun ligget der i mørket? Hele ugen hun havde været væk? Og nu hentede han en skide lygte, fordi han var ræd for mørke. Ja! Men også fordi det var nødvendigt med lys for at kunne hjælpe. Det nyttede ikke en skid hvis han faldt i samme hul som hende. Så kunne de råbe om hjælp i duet.

"Henrik! Hvor fanden bliver du af?"

Henrik var ingen steder at se. Døren til kranbilen stod åben og for foden af den lå lommelygten og lyste på et af de store dæk.

"Henrik!"

Var han stukket af? Nej, ikke Henrik, han var sgu for jordnær. Men hvor pokker var han så henne?

"Pis!" skumlede Bo og samlede lommelygten op. Han løb tilbage til butikken.

Lyset tegnede en skarp klinge i den disede luft. Hylderne var pillet ned af væggene, og kun ravplugs sad tilbage som flossede tandrødder. Disken var dænget op med værktøj og lamper, og op af den ene væg stod to store køleskabe hvori der engang havde været øl og sodavand til overpriser.

"Så er jeg her igen Fru Andersen!" råbte han. "Hvor er du?"

"Hernede i hullet," lød svaret. Der var ingen tvivl om, at det var gamle fru Andersen; ordene rystede mod hinanden som kaffekopperne på Catlink ved afgang.

"Er du kommet noget til?" råbte han og begyndte at gå gennem butikken.

"Jeg er så tørstig."

"Jeg har noget vand du kan få, når vi kommer ud. Har du brækket noget?"

"Det ved jeg ikke."

Butikken var formet som et L, og de obligatoriske hylder med slik og porno havde været nærmest vinduerne. Fra tegningen over stedet vidste han, at til højre lå vaskehallen. Der var også et par gange og et lagerrum samt personalets frokoststue og tilhørende toilet. Lige frem var døren ud til en baggård.

"Henrik, for fanden," mumlede Bo. Hvis Henrik var stukket af, kom han aldrig til at respektere ham igen, og det pissede ham af. Ingen respekt, ingen pjatten rundt, og uden pjat var borearbejde en lige så stor dræber som at stå ved et samleband og pille rejer.

"Nu er jeg midt i butikken," råbte han. "Hvor skal jeg hen for at finde dig?"

"Jeg er her," kaldte hun til højre for ham. En gang med tre døre. For enden lå vaskehallen, til venstre et lokale hvor der tidligere havde været produkter til vedligeholdelse af biler. Til højre kom man ind i personalets frokoststue hvor en gang førte videre ned til et toilet og en dør tilbage til butikken.

"Hvor er her, fru Andersen?"

"Jeg ved det ikke. Her er så mørkt. Det er en kælder. En lang, smal kælder."

"En smøregrav?" mumlede Bo forundret og glemte et øjeblik det klaustrofobiske mørke. Han havde set snesevis af tegninger over stedet og været på inspektion, men han havde intet set, der tydede på, at der var en smøregrav.

"Ja, ja det er det min mand siger det hedder."

"Er din mand hos dig?" spurgte Bo. Han forsøgte at holde samtalen i gang for at spore sig frem til hvor fru Andersen var. Døren til venstre var åben. Det var ikke der hun var. De to andre var lukket, og det lød, som kom hendes stemme fra bag begge.

"Ja."

Alle Bos kropshår rejste sig, og en gåsehud så spids at det gjorde ondt, nubrede hans arme og nakke.

"Er han okay?" kaldte han og tog i døren til højre. Luften var isnende kold, og hans ånde stod frem i hvide duske. Op af væggen overfor stod en kumfrefryser med åbent låg. Lys tegnede i en skarp vifte op af den. Bo stod som naglet. Hvordan helvede kunne der være strøm? Stedet havde været lukket i et år. Famlende fandt han kontakten ved siden af døren. Den klikkede. Intet lys.

"Fru Andersen?"

"Jeg er så tørstig."

Hendes stemme kom fra gangen overfor.

"Hvordan helvede kan der være strøm?" mumlede han og gik hen mod fryseren. Frost emmede fra den i tåget tråde. Næsten usynligt faldt trådene ud over kanten og snoede sig mod gulvet som tynd røg. Lommelygten faldt på kontrolpanelet. Kontakten var slukket. Det kunne ikke passe. Lortet var i stykker.

I bunden af fryseren lå en bunke ferske spareribs oven på rimen.

"Hvad fanden har de gang i?" mumlede Bo lettet. Han havde ikke lyst til at sætte ord på, hvad han havde forestillet sig med det var i hvert fald noget andet end en glemt grillaften.

Han smækkede låget i.

"Hej."

Bo for sammen. I døråbningen stod Henrik.

"Shit mand," gispede Bo. "Du fik mig næsten til at skide. Hvor helvede har du været?"

"Jeg hørte råb om hjælp omme bagved og så løb jeg derom. Men jeg kunne ikke finde hende."

"Hende?"

"En gammel dame. Da jeg kom derom lød det som kaldte hun først fra det ene sted så det andet. Der gik sgu

lang tid før jeg fattede, at hendes stemme kom fra nogle af alle udluftningsrørerne."

"Hun er nede i en smøregrav," sagde Bo og pegede ned ad gangen. "Der må være en trappe for ellers kan jeg ikke se hvordan man kommer ned til den. Ved du hvad? Det kan godt være, at jeg sked grønne grise for et øjeblik siden, men jeg tør væde på, at jeg ikke er lige som bleg som dig."

Henrik lo ikke, og Bo krummede tæer over at være så utidig. Manden var ved at dø af skræk. Ingen grund til at drille ham med det.

"Du har lygten," sagde Henrik. "Du viser vej."

Tæt sammen gik de ned ad gangen. Der var tre døre. Af døren til højre kom man tilbage til butikken. Lige overfor var et toilet. Ergo var der kun døren for enden af gangen tilbage.

"Hun siger hendes mand er sammen med hende," sagde Bo.

"Er det ikke fjorten dage han har været væk?"

"Jo."

"Så må han sgu være død."

"Ja."

Der lød et brag bag dem. En loftsplade var faldet ned og fra hullet hang et snoet bundt kabler. Pladen var faldet så tæt på Henrik, at kablerne næsten rørte hans skuldre.

"Er du okay?" gispede Bo. Henrik var meget bleg.

"Jeg har haft det sjovere."

"Ja, lad os få hevet konen op og så ellers ud herfra.

Hallo! Fru Andersen. Hvor er du?"

"Her," kom svaret fra enden af gangen. Døren stod på klem. "Jeg er så tørstig."

"Hvordan har din mand det?" spurgte Bo. En meter mere og han var ved døren. Det lugtede fra mørket på den anden side. Mug. Råd.

"Han sover. Men jeg tror han er syg. Han sveder noget så forfærdeligt."

"De kan ikke have været der nede i al den tid," sagde Bo og vendte sig mod Henrik. Den store mand stod fire meter væk. Kablerne fra loftet havde åbenbart sat sig fast i et spænde på hans tøj, for de hang mellem ham og loftet som spændte violinstrengene.

"Skal du have hjælp med det der?" spurgte Bo. Henrik kikkede blot på ham og gjorde ikke noget for at løse ledningerne.

"Er du okay?" spurgte Bo forsigtigt. Henrik var så bleg, at han så ud, som ville han besvime.

Fra væggen til venstre lød et pop og gennem lyskeglen fra lommelygten hoppede plastikdækslet fra en stikkontakt. Bo fandt hurtigt hvor det kom fra, og mærkede blodet styrt fra sit ansigt. Ud af et firkantet hul lige over fodlistene, snoede sig en ledning hen over gulvet som en solvarm slange. Frem og tilbage gled den, mellem støvbolde og krøllet papir.

"Den kommer hen til dig," stammede Bo.

Henrik stirrede på ledningen og i sekundet før den ramte hans sko, bredte et grin sig på hans ansigt.

Bo var lige ved at skrike.

Den hvide ledning ramte Henriks sikkerhedssko, og begyndte at vugge frem og tilbage som snuste den til ham. Så gled den hen over skolæderet og op i højre bukseben. Med et sus faldt kablerne bag Henrik tilbage i lodret stilling.

For enden af gangen bredte sig et hvidt lys, og en kuldetåge bølgede ud i gangen. Fryserens låg knaldede mod væggen.

"Hvad fanden sker der?" spurgte Bo, men han var ikke sikker på hvem han spurgte. Smilet på Henriks ansigt havde været vanvittigt. Farligt.

"Hun har klarer sig i en uge dernede," fortsatte han.

"Kom. Vi skrider udenfor og lader Falck ordne det her."

Henrik gik frem, og Bo snublede et skridt tilbage.

"Jeg synes du skal se hende," sagde Henrik. Hans mund bevægede sig, men ordene kom fra væggene omkring dem.

"Det kan ikke passe det her," hviskede Bo og rykkede tilbage så der stadig var fire meter mellem dem.

"Hvorfor ikke? Alt har liv."

"Hvad fanden snakker du om?"

"Du træder på mig. Og jeg mener det bogstaveligt."

Bo kastede et hurtigt blik på sine fødder, men de stod ikke på andet end støvet linoleum.

"Hvad fanden snakker du om?" Hans ryg stødte mod døren, og den faldt i med et smæld. Henrik gik sine langsomme skridt, og da han passerede en stikkontakt snoede sig en flosset ledning ud af et af hullerne og fæstede sig til hans hals. Den hvide ledning gled ud af hans bukseben og blev liggende på gulvet som en død slange.

"Bliv der," stammede Bo og lukkede fingrene om sin prøvetagningskniv. "Jeg mener det! Bliv der!"

"Hvorfor skulle du også komme her?" spurgte Henrik.

"Hvad mener du?" spurgte Bo og famlede efter dørhåndtaget bag sig. Afstanden mellem dem var mindre end to meter. "Det fortalte jeg jo, da vi kom."

"Jeg vil høre det fra kilden. Jeg vil smage det. Drikke det."

Han greb ud efter Bo med begge hænder. Nærmest samtidig udstødte han et grynt, stivnede og stirrede frem for sig. Varm væske flød ud over Bos højre hånd. En kold rædsel ætsede sig gennem ham, og da han kikkede ned, så han, at han havde reageret uden om sit bevidste jeg. Ud af Henriks mave stak knivens røde plastikskæfte.

Men det var ikke blod der flød fra såret.

"Hvad fanden er det her?" hviskede Bo og kæmpede mundfulde af luft ned gennem et lufrør sammensnøret af rædsel. "Hvad fanden er du!"

Det hvide slim, der flød ud over hans hånd, viste sig nu også mellem Henriks sammenbidte tænder.

"Jeg vil smage dig," hviskede Henrik-tingen og lænede sig frem. Tænderne åbnede sig, og en tyk, bleg tunge rakte ud efter Bo, som begyndelsen på et fransk kys.

Bo huggede hånden ned i ledningen, der stak ud af Henriks tykke hals. De flossede kobbertråde blev flået fri sammen med strimler af hud. Henrik-tingen faldt bagover og landede udstrakt på gulvet som et englelegende barn i sne. Øjeblikkelig kom et mylder af ledninger frem under fodlisterne, ud af stikkontakter og ned fra loftet, vridende, snoede, glidende som slanger. Bo skreg, og gsnurrede omkring.

Døren åbnede ind til en smal trappe, men inden han nåede at træde ned på øverste trin, snoede et eller andet sig rundt om hans håndled.

Det var ledningen fra Henrik-tingens hals, med hudtrævler siddende i enderne af kobbertrådene.

"Slip mig!" skreg Bo og flåede armen til sig. Kobbertrådene skar sig gennem huden. Blod smurte dem som olie, og de gled af som tråde af ild. Han sprang ned af trappens trin, rakte op for at trække døren i efter sig. Henrik-tingen sad op og stirrede udtryksløst på ham.

"Hvorfor kom du her?" spurgte han, men det var i virkeligheden ikke ham, kun hans læber formede ordene, vokalerne og konsonanterne kom fra væggene, gulvet og loftet.

"Det ved du jo godt! For at finde ud af hvornår du kan rives ned!"

"Og det kan ikke ændres?"

"Nej! Nej det kan ej. Uanset hvad, om et år er du væk!"

Bygningen sukkede, en skælven gennem murer, loft og gulv, der forplantede sig til luften.

"Gå du bare ned efter de gamle."

Henrik-tingen faldt bagover, og alle de mange ledninger i ham slap grebet og lagde sig på gulvet.

Bo skælvede så han ikke længere kunne stå op, og han satte sig på det øverste trappetrin. Uden varsel begyndte han at græde, og da han først fik begyndt, kom rædslen så stærkt, at han frygtede, at nu mistede han forstaden. Det skete ikke. Fru Andersens råb gav verdenen perspektiv igen, gav den mening og substans.

"Jeg er så tørstig. Vil du ikke hjælpe mig?"

"Jeg kommer nu," kaldte Bo tilbage. Henrik lå stadig på gulvet, det røde knivsskæfte strittede i vejret. Hvordan fanden forklarede han nogen sinde det her?

Kælderrummet var lige netop højt nok til at stå oprejst. Det var to meter bredt og fem langt. En rusten olietønde stod op ad den ene væg, og på gulvet lå bunker af fiberklude og nullermænd.

I væggen til højre var en lang åbning ind til et andet rum. Det var altså der smøregraven lå. Så var mysteriet om hvorfor der var en spildolietank da opklaret.

"Hvor er du?" kaldte han.

"Herinde," svarede fru Andersen fra smøregravens mørke. "Vi har brug for noget at drikke. Min mand sveder sådan."

Med sitrende knæ gik Bo hen til åbningen i væggen og igennem. Han var kommet ind i den ene ende af smøregraven; den anden lå fem meter væk. Loftet var et dække af brædder. Oven på dem lå formentligt ti centimeter beton, og svigtede hans stedsans ham ikke, så var loftet det samme som gulvet i vaskehallen.

Et par meter borte lå en skikkelse på gulvet. Korpulent, klædt i skjorte, vest og lærredsbukser. Der var garanteret en pakke Kings 100 i venstre brystlomme og en lighter i højre. Det var Kurt Andersen.

"Hallo?" kaldte han og gik hen mod skikkelsen. Han svingede lygten frem og tilbage gennem gravens mørke, men kunne ikke få øje på fru Andersen. Næsten for enden af graven stod en olietønde. Det eneste sted hun kunne være var bag den.

"Hallo?" kaldte han igen. "Hvor er du?"

"Jeg er her," svarede den ordskælvende stemme fra bagerst i graven. "Jeg kan ikke rejse mig. Mine ben er så trætte. Jeg er så tørstig."

"Du får noget at drikke så snart vi kommer ud."

"Har De set til min mand?"

"Ja, han har det fint. Men han har brug for en læge."

Tankstationsejer havde et grønligt skær og var dækket af en uklar væske, der perlede lige som sved. Størkede blodårer tegnede sorte mønstre på kinder og hænder, og rundt i kanten af de hvide øjne, voksede en rand af trædet mug.

"Jeg er så tørstig."

"Jeg kommer nu," svarede Bo. Planen var, at føre fru Andersen ud af smøregravens anden ende, og i en bue uden om hendes mand. Ellers endte det med, at han stod med to lig.

Tre. Han havde allerede to lig.

"Hvordan fanden forklarer jeg nogen sinde det her?" mumlede han men vidste ikke, om han mente politiet eller sig selv.

Han rundede olietønden, og der gik et stykke tid før han fattede, at det ikke var hele fru Andersen han så. På gulvet lå de pjaltede rester af en violet kjole med guldliljer. En tynd perlekæde lå oven på den, og ud af det ene ærme stak en overarmsknogle.

"Jeg er så tørstig," sagde fru Andersen. Ud af væggen stak røret, der i sin tid var blevet brugt til at hælde spildolie i. Herfra var det løbet ud i spildolietanken. Ned i det tynde rør

forsvandt fru Andersens hals, på samme måde som en sæbeboble spidser til inden den forsvinder ned i piben der skabte den. Hendes hoved dinglede under sin egen vægt. Det plirede glad med øjnene.

"Jeg er så tørstig," sagde det. "Jeg har mistet så meget blod siden du borede i mig. Jeg må have nyt. Ellers dør jeg."

Bo ville have skreget hele natten. Men han fik ikke lov.

Forfattermorgana

Af Klaus Hougaard

Premieredatoen på Forfattermorgana er udskudt til foråret 2008! Det skyldes at vi indtil videre kun har fået ca. 30 bestillinger, og vi skal have mindst. 50 før det bliver rentabelt at udgive.

Vi har derfor brug for din hjælp, til at skaffe flere abonnenter. Det er vores håb, at du vil opsætte A4-plakaten og/eller placere vores PR-foldere for Forfattermorgana på egnede steder i dit lokalområde. Du finder materialet under PR-materiale på foreningens hjemmeside, hvor du også kan hente reklame-banneret til indsætning på din egen hjemmeside.

I sidste nummer af Inspirator, havde vi trykt 3 bestillings-kuponer på et abonnement på Forfattermorgana. På bagsiden af dette nummer har vi valgt, at trykke 3 kuponer til et gaveabonnement. Du kan tegne et gaveabonnement på et enkelt nummer til en god ven/bekendt/familiemedlem for blot kr. 45,- Vi giver dig rabat, da vi håber den heldige modtager, vil tegne et abonnement, når vedkommende har læst bladet. Når vi har modtaget betalingen fra dig, får vedkommende tilsendt sit eksemplar af Forfattermorgana.

Vi vil minde dig om muligheden for at sælge Forfattermorgana i løssalg. Som medlem kan du købe et bundt på 5 eksemplarer inkl. forsendelse for kr. 220,- Ved at sælge de 4 for kr. 55,- pr. stk. har du selv fået det sidste eksemplar gratis! Hvis du mener, du kan sælge det dobbelte, kan du købe et bundt på 10 for kun kr. 430,-

På den stiftende generalforsamling blev vi enige om, at afholde bogcafeer i de 5 største byer i Danmark. I bestyrelsen ser vi det som en god mulighed for at markedsføre Forfattermorgana. Det er oplagt at læse op fra magasinet ved disse arrangementer. Er du bosat i eller i omegnen af en af byerne: København, Århus, Ålborg, Odense eller Esbjerg, så hjælp os i bestyrelsen med at arrangere en bogcafé i dit lokalområde. Du må også meget gerne kontakte os, hvis du kender den perfekte café i et lokalområde udenfor de 5 største byer. En bogcafé kan lige så godt finde sted i Kolding som i Esbjerg. Det vigtigste er at arrangementerne er fordelt udover hele landet.

Hvis der er interesse for det, kunne vi i forbindelse med de 5 caféarrangementer også arrangere et skriveværksted for foreningens medlemmer. Vi kunne starte dagen med 3-4 timeres skriveværksted, hvorefter selve bogcafeen åbner for de fremmødte gæster.

Gaveabonnement på novellemagasinet Forfattermorgana

Mit medlemsnr. _____

- ☐ Jeg ønsker at være anonym overfor modtageren
☐ Jeg vil give et gaveabonnement på kr. 45,- til:

Navn _____

Adresse _____

Postnr. _____ By _____

Min evt. besked til modtageren:

Gaveabonnement på novellemagasinet Forfattermorgana

Mit medlemsnr. _____

- ☐ Jeg ønsker at være anonym overfor modtageren
☐ Jeg vil give et gaveabonnement på kr. 45,- til:

Navn _____

Adresse _____

Postnr. _____ By _____

Min evt. besked til modtageren:

Gaveabonnement på novellemagasinet Forfattermorgana

Mit medlemsnr. _____

- ☐ Jeg ønsker at være anonym overfor modtageren
☐ Jeg vil give et gaveabonnement på kr. 45,- til:

Navn _____

Adresse _____

Postnr. _____ By _____

Min evt. besked til modtageren:

Frankeres
som
brev

Forfatterhaab.dk

V/ Klaus Hougaard
Kildensmindevej 18 - 1. th.
5610 Assens

Frankeres
som
brev

Forfatterhaab.dk

V/ Klaus Hougaard
Kildensmindevej 18 - 1. th.
5610 Assens

Frankeres
som
brev

Forfatterhaab.dk

V/ Klaus Hougaard
Kildensmindevej 18 - 1. th.
5610 Assens